La Història de la Nació Catalana: un cadàver mutilat

Autor: Pep Mayolas
Data de publicació: 17-07-2012

La Història baixmedieval i moderna de la mal anomenada Corona d'Aragó ha estat assassinada, el seu cadàver mutilat i esquarterat, i els seus fragments, repartits per diversos països d'Europa. Aquests fragments, ben maquillats per la historiografia universal, són venerats des de fa segles com alguns dels grans episodis de l'èpica pàtria de cadascun d'aquells territoris. Mentrestant, els policies que haurien d'aplicar-se a resoldre el crim (els historiadors catalans), actuen com si res no hagués passat. Fa molts anys que van arxivar el cas, aparentment resolt després que alguns d'ells es posessin d'acord en diagnosticar una mort natural per "decadència": la decadència de la Nació Catalana.

Igual que forenses llepafils, espantats per la magnitud de la feinada que comportaria el seguiment dels rastres per mirar de recompondre el cadàver, s'acosten el mínim possible a les restes esparses i ensangonades que han quedat a l'escena del crim i actuen com si es trobessin davant d'una figura sencera, només que excepcionalment magre. Era una víctima grassa i sana que de cop i volta s'esllanguí, dictaminen, i desautoritzen l'opinió de qualsevol que s'hi acosta, que topa amb l'evidència de l'assassinat i gosa denunciar que la víctima està tan mutilada que ni tan sols podem fer-nos càrrec de quin aspecte tenia. Simptomàticament, els governs de tots colors i de totes les èpoques, així com la gran majoria de la família acadèmica, els concedeixen credibilitat i totes les cobertures legals, i la versió oficial ja fa anys que és una proclama unànime: mort natural per decadència.

Així les coses, l'única esperança de la societat per a una justícia reparadora que aporti una mica de llum sobre els fets veritables rau en la investigació privada. Detectius sense llicència que, mancats de simpaties polítiques, amb una precarietat de mitjans absoluta —només pal·liada pel compromís i la bona voluntat de petits mecenes particulars—, mirem d'estirar els fils d'una trama cada cop més complexa i apassionant que revela un crim d'Estat.

El principal beneficiari de la desaparició de la Història catalana és el gran Estat castellà que, des del segle XVI i encara avui, es construeix tot dividint i vampiritzant la nostra Nació. Es detecta i ens ho refermen cada dia en el costum inveterat, compulsiu i visceral dels anticatalans i procastellans de negar la catalanitat. "No existíeu; mai heu estat un regne, ni un país; mai vàreu passar de ser el barri mariner del regne d'Aragó; no teníeu idioma: això que parleu és un

dialecte pervers que us heu empescat només per tocar els pebrots; si sou més rics que d'altres, no és perquè treballeu, sinó perquè ho heu robat...". Per no tenir, darrerament se'ls ha acudit de dir que tampoc teníem senyera: també la vàrem robar, es veu. Els rebesnéts dels esquarteradors han crescut amb una única cançó al cap, la que canten els seus pares, la mateixa que ja cantaven els seus avis, que la van aprendre dels seus rebesavis: "Malfia't dels catalans! Catalunya no ha existit mai, però si ara existeix, és culpable". De què? "De tot!"

És la lògica defensiva del criminal. Com que no hi havia Història catalana, els seus avantpassats no van mutilar res. Com que no hi havia cos, no hi ha cadàver. I per tant, no hi ha crim. Els anticatalans s'acullen al seu refrany, "Dime de lo que presumes, y te diré de lo que careces", per acusar l'INH i els nostres simpatitzants de presumir d'una Història que Catalunya mai no ha tingut, i ara la volem robar de la de Castella. El nét innocent s'ha cregut la sonsònia de la cançó que li van ensenyar i ja la canta de memòria. Però refrany es contesta amb refrany, i des d'aquí podem dir "Diga'm de què m'acuses, i et diré quina és la teva falta".

Més enllà de buscar culpables i d'establir responsabilitats, però, allò que mou els investigadors de l'Institut Nova Història és l'afany de recuperar, per a nosaltres i per al món, el veritable aspecte del nostre passat. Si ens podem fer càrrec de la nostra Història de debò, si podem arribar a certificar davant del món d'allà on venim, potser el món podrà entendre més bé la llibertat que aquest poble reclamarà d'aquí a poc. Els qui neguen sistemàticament el passat dels catalans ho fan perquè saben, per la vella cançó dels seus avis, que és la millor manera de negar-nos el nostre futur. Un futur al qual tenim tot el dret: tant a nivell individual com a integrants de la Humanitat, com a nivell col·lectiu per la Nació que som i per la Nació que vam ser.

Recuperar el nostre passat, per tant, és una de les eines imprescindibles per recuperar el nostre futur.

Pep Mayolas